

ДОРОГІ ЧИТАЧІ

Ви казали, що хочете більше сповідей, — і ось вони перед вами!

Ця книга про сім'ї. Сім'ї, які... ну, знаєте, вбивають разом... І, як можна здогадатися, вони не залишаються разом надовго.

Дещо я хотів би сказати вам особисто.

Насамперед дякую, що прочитали мою першу книгу й узяли до рук цю! Зізнаюся: я вважав саму ідею безнадійною і не був упевнений, що хтось візьметься читати цю писанину. Але те, що ви прочитали її... це мене неабияк потішило.

По-друге, не зупиняйтеся, пишіть мені й надалі. Чимало людей знайшло мене на фейсбуці й надіслало мені повідомлення, а ще й електронні листи. Це багато для мене важить, серйозно. Жінки, які зі мною фліртують... я це ціную, але не варто. Чоловіки, вас це теж стосується — дякую, звичайно, але дозвольте відмовитися.

А тепер — найголовніше... щомісяця в пабі я піднімаю келих за вас усіх, мої читачі. Дякую за вашу підтримку. Дякую за пиво. Дякую, що вам подобаються ці сповіді.

За моїх пацієнтів, за моїх нових друзів... Будьмо!

ЧАСТИНА ПЕРША

ТИХІ НОЧІ у відділені — мої улюблені. Вони трапляються рідко, тому, коли випадає нагода, я намагаюся ними насолодитися.

Сьогодні саме така ніч.

Зараз у нас небагато пацієнтів, а це означає, що більше не залишилося виправдань ігнорувати гору паперів на моєму столі, яка незабаром сягне, мабуть, кілометра заввишки. Я, може, й перебільшую, але лише трохи. Геть ненавиджу копирсатися в документах, тому рідко сідаю за цю роботу.

Ось вам трохи сумної статистики: деякі з пацієнтів, які надходять на наш поверх, затримуються тут надовго; а інші, буває, залишають його так швидко, що важко сказати, чи вони взагалі були тут. Також зараз у нас є кілька таких, які у відділенні так давно, що здається, ніби вони перебувають тут цілу вічність, — їхні тіла вже на межі смерті, але вони вперто продовжують дихати.

Сюди потрапляють різні люди. Інколи — найгірші з найгірших, бридкі мерзотники, але смерті байдуже, ким вони були, що скоїли та як прожили своє життя.

Кожен пацієнт, яким я опікуюся, заслуговує на гідну смерть, і я роблю все можливе, щоб вона в них була саме такою.

Однак це не завжди легко. Я вже втомився рахувати, скільки разів мені доводилося нагадувати колегам, що пацієнтам не потрібен наш осуд.

Сьогодні вночі Айк сидить за головним столом у приймальні й переглядає файли пацієнтів, а я перебираю документи в кабінеті. Навколо панує тиша, як я і люблю, аж поки ззовні не доноситься дзеленчання телефону.

За три хвилини Айк пхає голову в мій кабінет.

— Надходить, — одне коротке слово змушує мене відкласти папку з паперами й протяжно зітхнути. Я відкидаюся на спинку крісла і схрещую руки на потилиці.

— Хто?

Ми обидва дивимось на дошку на стіні. У нас є поточний список ув'язнених, прибуття яких ми очікуємо.

— Той, що перший у списку.

Давно час. Я очікував на його прибуття останні кілька тижнів. Назвімо його, хм... Батя.

Батя вже понад сорок років є пацієнтом Азилуму. Коли він тільки-но сюди потрапив, у нього виникли проблеми із соціалізацією, і його довелося ізолювати для його ж безпеки. Поступово інші пацієнти звикли до його присутності й навіть почали бачити в ньому батьківську фігуру й визнавати його авторитет.

— Помістімо його у восьму палату. Там щойно помили підлогу.

Айк маше мені на прощання і зачиняє за собою двері. Поки він готує кімнату для Баті, мені потрібно зібрати необхідні документи.

Біля імені Баті на дошці червона зірка. Це означає, що я хочу його зізнання і нетерпляче чекаю, коли він буде готовий до нашого спілкування. Батя — один із небагатьох, на чию сповідь я чекаю вже досить давно. Нутром відчуваю, що він ніколи не розповідав усієї правди про те, що зробив.

Але ж я не батько, у мене ніколи не було своєї дитини, тому зрозуміти Батю може бути складно. Сумніваюся, що колись осягну причину того, що він накоїв, і, якщо чесно, у мене його вчинки викликають відразу.

Здається, тепер ви хочете дізнатися його історію, чи не так?

Що ж, скажу лише одне: Батя був відданим батьком, і в його очах жоден чоловік не був гідний його дочки. Ніхто, крім нього самого. А з тими, хто намагався вкрати її серце... з усіма він розправився.

ЧАСТИНА ДРУГА

Я СТОЮ в коридорі, коли двері ліфта повільно розсуваються. Двоє охоронців штовхають ліжко-каталку у відчинені двері й прямують просто до мене.

Батя лежить, обійнявши пакет із фізіологічним розчином, обкладений своїми нечисленними речами. Його очі залишаються заплющеними, але коли він наближається, я помічаю усмішку на його обличчі.

Чого це він усміхається?

— Ти чекав на мене? — вітає мене Батя своїм серйозним голосом, розплющивши одне око.

— А ти не поспішав, старий, — у моєму голосі звучать теплі нотки, і я знаю, що він це відчуває.

— Я вже втомився чекати, коли ти прийдеш до мене в гості. Подумав... — Батя зупиняється, намагаючись перевести подих. Його легені в поганому стані, і це чути. — Подумав, що настав час самому прийти до тебе.

Я йду поруч із ним, поки охоронці штовхають його каталку до кімнати. Біля дверей уже чекає Аїк. Я беру Батью за руку й злегка стискаю.